

Een grootse avonturenroman over opoffering en broederschap
in de traditie van *De vliegeraar*

TRANEN OVER KASHMIR

ROMAN

GEORGE MASTRAS

George Mastras

Tranen over
Kashmir

De Fontein

Proloog

Stamgebieden, grensgebied Pakistan-Afghanistan

Overal was zon.

Uren geleden had hij gebeden dat die zou opkomen. De bijtende nachtelijke kou had hem bijna de das omgedaan, en alleen adrenaline en angst hadden het bloed in zijn aderen in beweging gehouden. Maar nu hadden zelfs de taaie woestijndieren bescherming gezocht voor de dodelijke zonnestrallen door zich onder het zand te verschuilen en in holen weg te kruipen, of spleten in opgewarmde rotsen binnen te glijden.

Voor hem was er nergens plek om te schuilen. Hij was alleen in een woestenijs die zich uitstreckte zo ver hij kon zien, tot de verdorde uitlopers van de Hindu Kush, die door de opstijgende warmte aan de horizon werden versluierd. Zijn benen waren loodzwaar, zijn keel voelde net zo uitgedroogd aan als de aarde onder zijn voeten, en zijn huid, al lang beroofd van het vermogen te transpireren, schrijnde onder zijn gescheurde *shalwar kamiz*. Maar zijn geest was nooit eerder zo scherp geweest, en hij had nooit een dwingender gedachte gehad dan de gedachte die hem nu beheerste: zijn zoektocht naar beschutting was er een geworden naar een geschikte plaats om te sterven.

Uiteindelijk kwam hij bij een groot rotsblok. Het was niet optimaal, maar een betere plek zou hij in dit dorre landschap niet kunnen vinden. Hij gaf zich over aan de hitte en aan een lot waarvan hij voelde dat hij het had verdiend, en plofte in de zandoven neer. Hij legde zijn hoofd tegen de rots, zijn gezicht naar de folterende zon gekeerd. Hij kon bijna voelen hoe de hete aarde het leven uit zijn lichaam schroeyde. Tot hij niets meer voelde...

1

Peshawar, Noordwestelijke Grenzprovincie, Pakistan

Nicholas Sunder had zich niet hoeven verbazen toen hij hoorde dat er op de deur van zijn hotelkamer werd geklopt. Nick was nooit een geluksvogel geweest. Er zat niets anders op dan open te doen, want Shahid, de receptionist, had ongetwijfeld tegen de persoon op de gang – wie dat ook mocht zijn – gezegd dat hij er was.

Hij wierp een blik op zijn horloge en stelde zich voor dat hij anoniem in een met rauwe Pakistani volgestouwde minibus zat, op weg naar het oosten, en vervloekte zichzelf omdat hij niet een halfuur eerder was weggegaan. Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem om moed te verzamelen. Toen deed hij open.

Voor de deur stond een dikzak met een plat hoofd dat op een nek als een boomstam rustte. Een paar zwarte ogen accentueerden zijn donkere, pokdalige gezicht dat door een woeste snor in tweeën werd gedeeld. Hij droeg het kenmerkende blauwe uniform van de politie van Peshawar.

‘Ja?’ Nick schoot door in zijn poging betrouwbaar over te komen; zijn stem klonk geforceerd en geïrriteerd. Dat bleef niet onopgemerkt en de agent nam Nick even kritisch op voordat hij opzijstapte om blijk te geven van de aanwezigheid van een collega. Bebrild, elegant, met gevoelige ogen, was deze tweede man minstens tien jaar jonger dan de grotere – misschien halverwege de dertig, niet veel ouder dan Nick. Maar zijn donkere huid en gitzwarte haar staken sterk af bij het pastelblauw van zijn uniform en maakten dat hij er nog jonger uitzag.

‘Meneer Sunder?’ zei de gezette agent in het Engels met een Punjabs accent. ‘Ik ben inspecteur Rasool Muhammad Akhtar van de afdeling Recherche van de politie van Peshawar.’ Zijn barse, doorrookte stem miste

de kalmerende zangerigheid die kenmerkend was voor bewoners van het subcontinent. ‘En dit is adjudant Abdul Shiraz.’ Hij gebaarde naar zijn jongere collega, die Nick begroette met een glimlach die te sympathiek was om gemeend te kunnen zijn.

Het bleef lang stil – te lang, vond Nick – terwijl hij wachtte tot de inspecteur verder sprak. ‘Nou?’ zei Nick uiteindelijk. ‘U spreekt toch Engels?’

‘We zouden graag even met u willen praten, meneer,’ zei Akhtar op een toon die duidelijk maakte dat het geen verzoek was.

Nick aarzelde. ‘Oké,’ antwoordde hij, ‘maar ik heb nu iets te doen. Als u wat later terug kunt komen... over een paar uur of zo, zou ik u graag –’

‘Het is dringend,’ klonk de stem van Shiraz van achter zijn baas.

Nick aarzelde en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij knikte en stapte de gang in om ervoor te zorgen dat ze niet zijn kamer binnen zouden gaan. Maar Akhtar kwam als een bulldozer op Nick af en dwong hem bruusk naar achteren te stappen. Toen Akhtar de deur door was hield hij hem open voor Shiraz.

De rechercheurs speurden door de kamer; hun blik bleef op Nicks ingepakte rugzak rusten. ‘Waar gaat u naartoe, meneer?’ vroeg Akhtar. ‘Terug naar Amerika?’

‘Nee. Naar India, Amritsar.’

‘Wanneer?’

‘Mijn bus vertrekt over veertig minuten, om precies te zijn.’

Akhtar trok zijn wenkbrauwen op. ‘En toch vraagt u ons over een paar uur terug te komen? Dan bent u ofwel erg ongemanierd, ofwel u hoopt Pakistan te verlaten zonder met ons te praten.’

Nick zag zijn fout in en voelde dat hij rood aanliep. ‘Mijn excuses. Dat was een vergissing. Het komt door de hitte, die maakt me gek.’ Hij deed een vergeefse poging vriendelijk te glimlachen.

Akhtar keek hem onderzoekend aan, wees toen op een houten bagagerek waarover kleren lagen uitgespreid – vrouwenkleren: ondergoed, sokken, een afgeknipt T-shirt. ‘Van wie zijn die?’

‘Van een kennis.’

Akhtar trok een panty van de stapel. Hij stak zijn arm stijf naar voren en liet de kousen tussen duim en wijsvinger bungelen.

‘Een vriendin,’ verduidelijkte Nick.

‘Vriendin,’ mompelde Akhtar. ‘In Pakistan hebben we geen vriendin-

nen. We hebben echtgenotes. En we hebben dochters die spoedig iemands echtgenote zullen zijn. Alle andere vrouwen zorgen alleen maar voor problemen.'

Nick knikte halfhartig, niet helemaal zeker of die opmerking als grap was bedoeld. Toen haalde hij zijn schouders op. 'Ik heb mijn kaartje vooruitbetaald. Ik zou het op prijs stellen als u me vertelt waar het over gaat, zodat ik mijn bus niet hoeft te missen.'

Inspecteur Akhtar stapte op de Amerikaan af met een zwier die aangaf dat zijn omvang een voordeel was, en geen belemmering. 'In feite gaat het om uw vriendin.'

'Ze is niet mijn vriendin.'

De inspecteur reageerde met een ongelovige blik op Nicks opmerking. Voor Akhtar belichaamde de handvol onverschrokken rugzaktoeristen met hun lange haar of modieus geschoren hoofden, strakke kleren en behoefte aan hasj, die ondanks het explosieve politieke klimaat nog steeds elk jaar naar Peshawar kwamen, de verdorvenheid van het Westen. Nick en het meisje deelden een kamer, dus waren ze intiem met elkaar.

'Uitstekend,' zei hij. 'Haar naam is... Yvette De...'

'DePomeroy,' vulde Nick aan.

'Dank u. Mijn Engels gaat nog, maar Frans... Zoveel letters die nergens voor dienen. En waar is het meisje dus nu?' vroeg Akhtar op een manier die suggereerde dat hij het antwoord al wist.

'Gisterochtend heb ik haar voor het laatst gezien. Waarom, is er iets aan de hand?'

'U bent degene die haar sinds gisteren niet meer heeft gezien. Zegt u het maar.'

Nick voelde zich slap worden. Hij zakte op het bed neer en staarde uitdrukingsloos naar de muur. Toen Shiraz hem uiteindelijk uit zijn trance haalde had hij geen flauw benul hoe lang hij daar had gezeten. 'Waarom, meneer, bent u niet naar de politie gegaan toen ze niet naar de kamer terugkwam?'

'Eh... Dat weet ik niet... Ik nam aan dat ze bij een vriend was – misschien een andere reiziger,' zei Nick. 'Ik was niet haar enige vriend.'

'Ziet u wel? Problemen,' zei Akhtar, snuivend van zelfgenoegzaamheid. 'Komt u met ons mee – voor u gaat er vandaag geen bus.'

De penetrante geur van lijken in staat van ontbinding drong door in Nicks neusgaten toen Akhtar de dubbele deuren opendeed. Het lijken-

huis was niet meer dan een grote kamer met cementen muren waar lichamen in vreemde hoeken op de vloer waren neergelegd. De lijken waren in witte doeken gewikkeld die boven het gezicht waren dichtgeknoopt; op sommige zaten bloedvlekken. Andere, waar de meeste vliegen omheen gonsden, waren vochtig van de grote stukken smeltend ijs die eronder waren geschoven.

‘Kom mee,’ zei Akhtar, terwijl hij nonchalant over de lijken heen stapte. Nick wilde niet meekomen, en dat was niet alleen omdat hij zich er op een of andere manier ongelukkig bij voelde om over de doden heen te stappen, wat hij respectloos vond. Maar toen hij zich omdraaide en Shiraz achter zich zag, die hem met een besliste knik vooruit dwong, wist Nick dat hij hun moest laten zien dat hij dit wel aankon, wilde hij nog hoop houden snel uit Pakistan weg te komen.

Nick veegde het koude zweet van zijn gezicht, bedekte zijn neus en mond in een vergeefse poging de stank te weren en stapte toen over de lichamen naar Akhtar toe. Aan diens voeten lag een omwikkelde bundel waarop een stuk plakband zat met een rood opschrift in het Urdu. Akhtar hurkte neer om de doek los te wikkelen.

Nick voelde de kamer draaien. Hij wankelde. ‘Meneer...’ zei Shiraz achter hem, en hij stak zijn arm naar Nick uit.

Nick greep Shiraz’ elleboog en kon maar net voorkomen dat hij viel. Braaksel kwam achter in zijn keel omhoog. Hij slikte het weg, bijna kokhalzend. Hij haalde een paar keer diep adem tot hij er zeker van was dat hij zijn benen weer onder controle had. ‘Moet dit... nu echt?’

‘Ik vrees van wel,’ antwoordde Akhtar. ‘We hebben geprobeerd met behulp van de Franse ambassade in Islamabad haar ouders op te sporen, maar de zoektocht van de autoriteiten verloopt erg traag. We zijn bang dat tegen de tijd dat ze gevonden worden het lichaam niet meer zal... zijn wat het geweest is. We gaan het lichaam overbrengen naar het centrale mortuarium in Islamabad, maar... Nou, dat zal even duren. Dus... tenzij u weet waar haar ouders wonen?’

Nick wreef over zijn slapen in een poging zich te concentreren. Hij sprak van achter zijn hand, die hij dicht voor zijn neus en mond hield. ‘Ze heeft in Parijs gewoond, heeft ze me verteld. Maar ik weet niets over haar ouders. Misschien komt ze uit een kleine stad. Ik denk niet dat ze een sterke band met hen had... Althans, dat was mijn indruk.’

Met één wenkbrauw opgetrokken keek Akhtar Nick doordringend aan. ‘Dan zit er niets anders op.’ Met tamelijk ongepaste animo trok hij

stevig aan de uiteinden van de doek om die open te pellen en de inhoud te onthullen.

Nick kneep zijn ogen stijf dicht. Hij had wel meer doden gezien in zijn leven, en niet alleen het goedverzorgde lichaam van zijn vader in de open kist bij diens begrafenis, waarbij alle tekenen van zijn langzame dood door kanker onder een dikke laag cosmetica waren verborgen. In het Oosten was de dood alomtegenwoordig, zo duidelijk aanwezig dat hij die eerder als een deel van het leven beschouwde dan als het einde ervan. Om een of andere reden, misschien uit morbide nieuwsgierigheid, mogelijk ook vanuit een diepgaander verlangen om die vreemde, fatalistische wereld te begrijpen, had hij zich op zijn reizen aangetrokken gevoeld door plaatsen waar de wereld van de levenden en die van de doden samenkwamen. Hij was van zijn route afgeweken om in Kathmandu lichamen te zien branden op houtstapels, mee te maken hoe door slangenbeten opgezwollen lijken ritueel in de heilige Ganges werden neergelaten en Tibetaanse luchtbegrafenissen bij te wonen, waarbij nomaden met een leerachtige huid hun gestorven familieleden in vuistgrote stukken hakten om ze door gieren te laten verslinden. Maar dit was anders. Dit was een leven dat hij had begeerd, een lichaam dat hij intiem had gekend, waarover hij zijn vingers had laten gaan zodat elk sproetje, elk lijntje en elke huidplooi in zijn geheugen stonden gegrift. Hij probeerde zijn emoties de baas te blijven en zijn geest ertoe te brengen datgene wat hij te zien zou krijgen enkel als een verschijnsel waar te nemen. Gewoon nog een moment van zijn reis dat hij wilde proberen te begrijpen.

Toch kon hij, toen hij uiteindelijk zijn ogen dwong om naar het lichaam te kijken, niets anders dan staren, sprakeloos, met het gevoel dat het lege plekje in zijn borst dat er altijd had gezeten zich had uitgebreid en zijn hele wezen had verzwolgen. Het voelde alsof hij niets was. Alsof hij dood was.

‘Nou?’ vroeg Akhtar, terwijl hij Nick van dichtbij opnam. ‘Is dit uw vriendin?’

Nick lette niet op de woorden van de inspecteur. Yvette zag er precies zo uit als hij zich haar herinnerde. Haar romp, zichtbaar door de scheuren in haar besmeurde T-shirt, was niet opgezwollen; haar borsten, hoewel in omvang toegenomen, waren nog steeds zacht en gaaf. Een warrige blonde haarlok lag over haar wang. Haar voeten, waarop geelbruine strepen te zien waren van de bandjes van sandalen, waren nog steeds getooid met de lavendelkleurige nagellak die Nick enkele dagen eerder voor haar

had aangebracht. En haar ogen, als heldere poelen gevangen lucht, waren rustig en mooi zoals ze bij haar leven waren geweest. Je had kunnen denken dat ze vredig was gestorven, als de diepe zwarte snee over haar keel er niet was geweest.

‘Meneer... Is dit... mevrouw DePomeroy?’

‘Ja,’ zei Nick uiteindelijk, terwijl hij bijna in zijn woorden stikte. Zijn ogen liepen vol met tranen. ‘Ja, zij is het.’

‘Zo’n mooi meisje,’ merkte Shiraz melancholisch op. ‘Geitenhoeders hebben haar gevonden in de Stamgebieden, in de buurt van een jeepspoor naast de weg van Landi Koral – in een gebied dat verboden is voor westerlingen. Weet u hoe ze daar terechtgekomen zou kunnen zijn?’

Nick schudde zijn hoofd: nee. Hij bette zijn ogen en keerde zich van het lichaam af. ‘Alstublieft... Ik heb genoeg gezien.’

‘Zoals u wilt,’ zei Shiraz.

Maar toen Nick op weg ging naar de deur, riep Akhtar hem plotseling een halt toe: ‘Nog één ding.’

‘Wat maakt u hieruit op?’ Akhtar gebaarde naar Shiraz, die het lichaam op de zij rolde. De zachte, smalle rug was bezaaid met diepe, blauwige bloeduitstortingen, alsof iemand Yvette herhaaldelijk met een metalen voorwerp had gestoken.

Nick kon er maar even naar kijken en wendde al snel zijn ogen af. ‘Ik zou het niet weten,’ zei hij. Hij bleef een ogenblik staan, afgeleid door een luid gebonk achter zijn oren, alsof iemand bezig was zijn achterhoofd in te slaan. Tot hij beseftte dat het zijn eigen bloed was dat hem naar het hoofd steeg.

Adjutant Shiraz liep achter Nick aan het mortuarium uit. ‘Alstublieft, meneer, nog een paar vragen,’ zei hij, terwijl ze wachtten tot Akhtar het lichaam weer in de doek had gewikkeld en zich bij hen zou voegen. Doordat hij jonger was had Shiraz – in tegenstelling tot zijn meerdere, Akhtar, die in de vele jaren dat hij te maken had gehad met drugssmokkelaars, terroristen en corrupte ambtenaren van elk gevoel van mededogen was beroofd – zijn inlevingsvermogen nog niet verloren. Dat bleek uit de manier waarop hij naar Nick keek, met ogen vol medelijden, alsof hij hem smeekte te bekennen omwille van zijn zielenheil.

‘Vragen...’ herhaalde Nick. Hij had het gevoel dat Shiraz’ woorden door hem heen naar de bodem van een diepe put sijpelden, waar hij worstelde om zijn hoofd boven ijszig zwart water te houden.

‘Meneer, er is een jonge vrouw vermoord. We hebben meer infor-

matie nodig... voor ons onderzoek. Haar familie zal vragen stellen, wanneer we hen hebben gevonden. Ze hebben er recht op dingen te weten.'

'Ja... ja, natuurlijk,' antwoordde Nick ten slotte. 'Ik zal alles doen om u te helpen. Maar... ik ben bang dat ik haar niet zo goed heb gekend. We deelden de kamer alleen omdat dat goed uitkwam. Reizigers met een klein budget doen dat wel vaker: ze sluiten zich onderweg bij elkaar aan, delen de accommodatie om de kosten te drukken. Ik denk dat ik u al tamelijk veel heb verteld van wat ik van haar weet... Ik moet vrijdag naar Delhi om terug naar huis te vliegen. Er zitten mensen op me te wachten,' voegde hij eraan toe. Dat was een leugen. Nick was niet van plan terug naar Amerika te gaan, tenminste niet meteen. Zijn vader was gestorven toen hij nog een tiener was en zijn moeder was hem vlak voordat Nick had besloten te gaan reizen achternagegaan. Hij had geen broers en zussen of andere naaste familie die via politieke kanalen ophef konden veroorzaken, zelfs geen dierbaren die zouden merken dat hij er niet was. Hij was een uitgewekene in de diepste zin van het woord, alleen op de wereld. En nu maakte die totale onafhankelijkheid hem voor het eerst eerder kwetsbaar dan vrij. Zijn intuïtie zei hem dat hij de rechercheurs beter kon doen geloven dat hij mensen kende die de autoriteiten onder druk konden zetten als hij te lang werd opgehouden.

'Het is een kwestie van voorschrift. Het gaat om een korte verklaring. Dan kunt u gaan.'

Verklaring. Het juridische karakter van het woord beviel Nick niet. 'Dan ben ik vrij, bedoelt u... Als ik nu de deur uit probeerde te lopen, zou u me dan vasthouden?'

Adjutant Shiraz zuchtte. 'Kom op, meneer. Het is voor iedereen beter als u meewerkt. Ik hoef u er zeker niet aan te herinneren hoe eenvoudig het voor ons is om ervoor te zorgen dat u geen uitreisvisum krijgt.'

Ze brachten Nick naar een zogenoemde vergaderruimte – een kil vertrek met een betonnen vloer en muren van B2-blokken die gedeeltelijk bedekt waren met afbrokkelend pleisterwerk. In een hoek stond een houten tafel met grof gevormde stoelen. Het enige andere meubilair was een stalen wc-pot die aan de muur was bevestigd. Die werd omgeven door vliegen, en zat zo onder de schimmel en uitwerpselen dat hij sinds de dagen van de Britse heerschappij niet leek te zijn schoongemaakt. In een dikke stalen deur zat het enige raam, en de hele kamer stonk naar urine.

Shiraz verzocht Nick te gaan zitten en vroeg hem om zijn paspoort.

Tijdens zijn meer dan twee jaar durende trektocht door afgelegen, soms gevaarlijke delen van Azië had Nick de gewoonte aangenomen zijn paspoort nooit uit handen te geven. Als een soldaat die bang was zijn talisman te verliezen voelde hij dat hij grote tegenslagen kon trotseren zolang het in zijn bezit was: in zijn geldgordel, om zijn nek of verstoppt in zijn ondergoed. Zonder zijn paspoort voelde hij zich naakt. Maar dit was de politie – hij moest zijn identiteitsbewijs wel laten zien. Nick legde zijn paspoort open op de pagina met de foto, schoof het over de tafel en hield het met zijn vingers zo voor de rechercheurs vast dat zij het konden bekijken. Maar Akhtar pakte het gewoon op, nadat hij eerst door de open deur een derde politieagent had gewenkt, die binnenkwam en ermee wegliep.

‘Wacht!’ protesteerde Nick. ‘Waar gaat hij met mijn paspoort naartoe?’

‘Het wordt veilig bewaard, meneer,’ zei Shiraz, ‘dat kan ik u verzekeren.’

Shiraz kwam tegenover Nick zitten. Akhtar nam met zijn armen over elkaar links van Nick plaats. Hoewel Shiraz degene was die sprak, bleek uit de manier waarop deze Akhtar vragend aankeek, dat de oudere agent de leiding had.

‘Wanneer hebt u de overledene voor het laatst gezien?’ vroeg Shiraz.

‘Rond tien uur gisterochtend. We hebben in het hotel ontbeten. Daarna gingen we ieder onze eigen weg. Ik heb haar niet meer gezien tot... nou, tot daarnet.’

‘Wat hebben het meisje en u tijdens het ontbijt besproken?’ vroeg hij.

Nick haalde zijn schouders op. ‘Van alles en nog wat – onze ervaringen in Peshawar, dat soort dingen. We hebben het over onze reisplannen gehad. Ik heb haar verteld dat ik naar Lahore zou gaan, en daarna naar India. Zij zei dat ze in Peshawar wilde blijven.’

‘En u hebt daar ruzie over gemaakt?’

‘Nee. Zo ging het niet.’

‘Maar het heeft u vast geërgerd dat ze niet met u mee wilde gaan?’

Nick keek Shiraz in de ogen. ‘Ik weet niet wat u probeert te suggereren... maar het bevat me niet.’

‘Niemand beschuldigt u ergens van, meneer,’ antwoordde Shiraz zonder een krimp te geven. ‘We proberen alleen maar een wrede misdaad tot op de bodem uit te zoeken. Het is voor ons van belang te weten hoe het met de geestgesteldheid van het slachtoffer stond. Of ze verdrietig was, of opgewonden, of in paniek.’

Nick haalde weloverwogen adem. ‘Het spijt me. Maar het is allemaal – dat ze vermoord is, dat ik haar moest identificeren – een enorme schok voor me. En dat ik me nu voel alsof ik verhoord word of zoiets... Dat is niet zoals je als bezoeker verwacht te worden behandeld,’ zei hij, in de hoop het Pakistaanse gevoel van gastvrijheid op te roepen, waarvan hij gemerkt had dat het een soort geloofsovertuiging was. De gezichtsuitdrukking van de rechercheurs veranderde echter niet.

‘Zoals ik al heb gezegd,’ vervolgde Nick, terwijl zijn woorden er van de zenuwen in afgemeten zinnen uitkwamen, ‘was onze relatie oppervlakkig. We hebben elkaar in Kashgar leren kennen. We waren allebei van plan via de Karakoram Highway naar Islamabad te gaan en dan naar Peshawar. Het leek zinnig een tijdje samen op te trekken. Je maakt onderweg gemakkelijk vrienden. Je ontmoet iemand, reist een of twee weken samen. En daarna zie je elkaar nooit meer. Even goede vrienden. Dat gebeurt voortdurend.’

‘Toch leek u, toen u haar lichaam zag, erg... geëmotioneerd,’ zei Shiraz. ‘Alsof u haar veel beter kende dan u ons wilt doen geloven.’

Nick boog zijn hoofd. ‘Nee,’ zei hij haperend. Hij kneep in de brug van zijn neus, in een poging zijn kalmte te herwinnen. ‘Maar het is... Het is vreselijk wat er met haar is gebeurd. Ook al kende ik haar niet zo goed.’

Shiraz en Akhtar wisselden een blik uit, in hun eigen woordeloze taal. ‘Heeft het meisje gezegd wat ze na het ontbijt van plan was?’ vroeg Shiraz door.

‘Ze zei dat ze naar het hotel terug zou komen.’

‘En na het ontbijt, wat hebt u toen gedaan?’

‘Door de wijk gestruind, de bazaars bezocht. Ik kwam pas tegen de avond terug. Toen ik in het hotel kwam was ze er niet.’

‘Toen ze ’s nachts niet terugkwam was ze volgens u bij een vriend?’

Nick aarzelde. ‘Nou, dat nam ik aan. De dag ervoor had ze verteld dat ze in de bazaar een paar mensen was tegengekomen – andere rugzaktoeristen die ze enkele maanden geleden ergens had ontmoet – in Goa, Kathmandu, dat weet ik niet precies. Bij het ontbijt zei ze zoiets van dat ze die avond met iemand ging eten. Toen het laat werd, ging ik ervan uit dat ze besloten had bij degene met wie ze had afgesproken te blijven, in plaats van in haar eentje in het donker terug te gaan. Ze zeggen dat het geen goed idee is om als westerse vrouw ’s avonds alleen door de bazaar te lopen.’

‘Weet u een naam of nationaliteit?’ vroeg Shiraz.

Nick schudde zijn hoofd. ‘Ik ben wat ouder dan de meeste rugzaktoeristen. Ik ben niet geïnteresseerd in reislustige gesjeesde studenten. Dus ik heb er niet naar gevraagd.’

Peinzend over wat Nick had gezegd tikte Shiraz met zijn balpen op de tafel. ‘Mogen we vragen wat u in Peshawar doet, meneer? Uw land is nu al jaren bezig net over de grens in Afghanistan bommen te gooien. En soms ook aan deze kant. In Bajaur, bijvoorbeeld, nog geen tweehonderd kilometer hiervandaan, heeft uw luchtmacht een raket afgevuurd op een *madrassa* en achttien kinderen gedood. Ze zeiden dat oudere Al Qaida-strijders het doelwit waren. In een school voor jongens? Er zat niet eens een piloot in het vliegtuig om te kijken waar hij op schoot. Het was een van uw... hoe noemt u die... *drones*. Alsof het een soort computerspelletje is.’

Nick herinnerde zich de bloederige nieuwsbeelden van de Pakistaanse televisie van de verpletterde kinderen met hun blauwe lippen, de jammerende, gesluierde moeders die bij de lichamen neerknielden, zich op de borst sloegen en hun haren uittrokken. De Amerikaanse regering had de aanval op Pakistaans grondgebied ontkend. Yvette was op dat moment bij hem. Ze was in tranen door de beelden van dode en stervende kinderen en vervloekte Nick alsof hij op een of andere manier verantwoordelijk was voor de daden van de regering van zijn land. ‘De Fransen vechten ook in Afghanistan, hoe weet je nou dat het niet de Fransen waren?’ had hij ter verdediging uitgeroepen. Ze schopte hem die nacht het bed uit. Een paar weken later werd de officiële ontkenning van de regering herroepen. Naar het incident was ‘een onderzoek ingesteld’, wat meestal de inleiding vormde tot een mogelijke erkenning van verantwoordelijkheid die onder druk van onomstotelijk bewijs was afgedwongen.

Hij sloeg zijn ogen neer. ‘Dat wist ik niet,’ loog hij.

Shiraz fronste. ‘U hoeft de kranten niet te lezen,’ zei hij sardonisch. ‘Veel mensen hier zijn op de vlucht geslagen voor de gevechten. Ze hebben nog altijd familie over de grens. Ze zijn boos dat ze door uw land worden gebombardeerd vanwege de daden van een paar mensen. Daarom hebben ze een hekel aan Amerika. Een grote hekel. En ik kan me niet herinneren wanneer ik in Peshawar voor het laatst een Amerikaanse toerist heb gezien. Een paar Europeanen, Japanners, Australiërs – zelfs die maar heel weinig. De enige Amerikanen in Peshawar waren spionnen.’

‘Ik weet niet wat ik hierop moet zeggen,’ zei Nick na een korte stil-

te. ‘Ik bedoel... Ik was alleen maar benieuwd. Ik wilde Peshawar zien. En er was geen enkele regel die me dat verbood. Misschien zijn sommige mensen hier tegen Amerika en de oorlog. Dat kan ik begrijpen. Maar ik dacht dat Amerika en Pakistan bondgenoten waren, dat is toch zo? Hoor eens, het enige wat ik momenteel wil is weggaan. Alstublieft.’

Shiraz glimlachte ironisch. Hij pakte zijn aantekeningen bij elkaar.

‘Zijn we klaar?’ vroeg Nick. De rechercheurs negeerden zijn vraag en begaven zich naar de deur, die ze achter zich dichtsloten. Nick hoorde de grendel dichtschuiven.

‘Hé!’ riep hij en hij rende naar de deur, bonkte met zijn vuist op het dikke staal. Hij gluurde door het raampje in het midden van de deur, een plexiglasen kijkglas dat groot genoeg was voor een gezicht. Hij zocht oogcontact met iemand – wie dan ook – die aan de andere kant stond. Maar de enige die terugkeek was zijn spiegelbeeld.

Hij bestudeerde de weerspiegeling van zijn gezicht. Spiegels waren een zeldzame luxe in de lowbudgethotels en pensions waar hij had verbleven, en hij was geschokt toen hij zag hoe hij veranderd was sinds hij maanden geleden naar Pakistan was gekomen. Hij was pas vierendertig, maar met de stoppelbaard die hij had laten groeien leek hij wel veertig. Zijn donkere haar hing tot op zijn schouders. Lijntjes trokken sporen vanaf zijn ooghoeken. Hij was vroeger behoorlijk gespierd geweest, maar het afgelopen jaar was hij bijna tien kilo afgevallen en onder de strakke huid van zijn handen waren zijn gezwollen aderen zichtbaar. Hij bewoog met zijn vingertoppen langs de groeven van de pezen die naar zijn nek liepen. Zijn baard bedekte dan wel zijn door de zon gebruinde gezicht, maar kon de angst in zijn ogen niet verhullen.

Hij wendde zich van het raampje af. Terwijl zijn rug langs de deur gleed gaf hij toe aan de zwaartekracht en zakte op zijn hurken. Een kakkerlak schoot over de vloer. Zweet gutste van zijn schedel en prikte in zijn ogen. Hij legde zijn hoofd in zijn handen en wachtte.

Terwijl hij daar alleen in de cel zat spookte de aanblik van Yvettes lijk door Nicks hoofd. Haar lichaam had er gezond uitgezien, ongeschonden, ondanks de stank in het lijkenhuis. Als de afschuwelijke wond in haar nek er niet was geweest, had hij zich kunnen voorstellen dat ze uit een lange sluimering zou ontwaken. Het feit dat hij het beeld niet van zich af kon zetten, zelfs na haar vreselijke dood, vormde voor Nick het bewijs dat Yvettes schoonheid een vloek voor haar was geweest.

Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij haar had gezien. In India had hij over de rituele lijkverbrandingsplaats langs het heilige meer in Pushkar gelopen toen hij haar opmerkte tussen een troep zenuwachtige apen die met bloemenslingers zwaaiden. Met haar lichtblonde haar, kortgeknipt in een androgyn boblijn, had ze op het eerste gezicht voor een jongen kunnen doorgaan, als ze niet die smalle taille en meisjesachtige heupen had gehad. Een flits van haar profiel onthulde hoge jukbeenderen en een smalle neus, iets te lang voor haar amandelvormige gezicht met volle lippen. Ze droeg een rood topje dat stevige borsten omsloot en een kaki kuitbroek waaronder enkelbandjes te zien waren, en die nauw om haar bovenbenen sloot, die net zo slank en zacht waren als haar kuit.

‘Ze krabben me! Haal ze weg!’ had ze naar de jonge Rajastani geroepen, een van de vele sjacheraars die hun apen leerden toeristen net zolang lastig te vallen met goudbloemen tot ze ermee instemden die tegen exorbitante prijzen te kopen. Haar vriend Simon, een broodmagere Engelsman van halverwege de twintig met schouderlang haar en een donzig puntbaardje, rolde bijna over de grond van het lachen toen Yvette in het Frans vloekte en naar de krijsende apen sloeg die op haar schouders sprongen. Maar voor Nick was haar paniek te echt om lachwekkend te zijn. Hij rende naar haar toe en bekogelde de beesten met stenen. De Rajastani, verbolgen over de aanslag op zijn broodwinning, stapte met een knuppel op Nick af en ging pas opzij toen Nick, veel groter dan hij, met zijn vuist dreigde. Naderhand bedankte Yvette Nick, misschien om Simons minder ridderlijke reactie te vergelden, door hem op een Kingfisher te trakteren bij een van de bars aan de oever van het meer.

Nick had zich meteen aangetrokken gevoeld door het met een dunne sluier van sigarettenrook en anti-Amerikaans sarcasme bedekte joie de vivre van het stel. Tegen de tijd dat hij in India arriveerde had hij al door Australië en Zuidoost-Azië getrokken. Australië was weinig opmerkelijk geweest, gewoon een soort Amerika met buideldieren en meer woestijn. Maar hij was helemaal in de ban geraakt van Zuidoost-Azië, vooral Cambodja en Vietnam, met overwoekerde tempels, door vele lantaarns verlichte stegen en prachtige bruine meisjes. Soms dacht hij dat hij eeuwig kon blijven reizen, nu eens in het ene land, dan weer in een ander, tot hij behoefte kreeg aan een nieuwe omgeving. Maar na ongeveer zes maanden begon hij het reizen beu te worden, zich ontheemd te voelen, en had hij er genoeg van in taalgidsterminologie en geïmproviseerde ge-

barentaal te communiceren. En het ergste van alles was dat hij leed onder de angst dat de onbestemde leegte waarvoor hij was gevlucht, die hij op een of andere manier had gehoopt in Amerika achter te kunnen laten, nog steeds in hem aanwezig was, een wond die weer zou gaan bloeden zodra de korst van afleiding eraf was getrokken.

Toen Nick Yvette en Simon in Pushkar leerde kennen, merkte hij dat hun energie aanstekelijk werkte, hem stimuleerde en de leegte die door zijn eenzaamheid werd veroorzaakt opvulde. Het maakte voor Nick niet uit dat ze een stel waren dat al meer dan een jaar samen reisde. Nadat hij zo lang niemand had gehad met wie hij ervaringen kon uitwisselen, snakte hij naar hun gezelschap, ook al was hij ruim tien jaar ouder. Dus toen ze hem uitnodigden zich bij hen aan te sluiten, ging hij daar verheugd op in; ze reisden gedrieën verder door India, Nepal en Tibet.

Yvette en Simon hadden overal vrienden gemaakt en stuitten regelmatig op mensen die ze onderweg hadden leren kennen – in Kathmandu, Varanasi, Yangshao, Hanoi, Bangkok; iedereen kwam door Bangkok. Bij een biertje en een joint praatten ze de hele avond, en wisselden avonturen en levensfilosofieën uit, terwijl ze steeds naar de volgende reis uitkeken, of het er nu een voor het plezier was of om te werken. Omdat Simon en Yvette voortdurend geldgebrek hadden reisden ze zo goedkoop mogelijk – met vrachtwagens meeliftend, boven op bussen geperst of in zweterige treinstellen samengepakt in de mensenmassa. Nick daarentegen beschikte over genoeg geld om comfortabeler te kunnen reizen. Zijn metgezellen namen dat tenminste aan, vanwege zijn gelegenheidsbezoekjes aan banken en American Express-kantoren om contant geld te halen wanneer ze in grotere steden kwamen. Zijn spaarsaldo, dat hij had overgehouden aan zijn goedbetaalde baan als advocaat in Amerika, was echter lager dan hem lief was en bleef maar slinken. Desondanks voelde hij zich nooit gebruikt wanneer hij, de lowbudgetaccommodaties beu, voor hen de kosten van wat meer luxe op zich nam – een degelijke maaltijd, een comfortabele trein, een hotel met warm water. Wanneer Simon en Yvette 's nachts met elkaar vreeën verborg Nick zijn jaloezie zo goed mogelijk. Het was gemakkelijk genoeg seksueel aan zijn trekken te komen met andere vrijdenkende rugzaktoeristen, wat – tot voldoening van Nick – Yvette op haar beurt een beetje jaloers maakte.

Ondanks alle tijd die hij met hen doorbracht kwam Nick weinig te weten over hun verleden, afgezien van waar ze vandaan kwamen en waar ze op hun reizen waren geweest. Wat iemand in zijn land van herkomst

deed was onder westerlingen die lange reizen maakten irrelevant en kwam zelden ter sprake. Hij ontdekte juist dat veel reizigers, vooral de jongeren onder hen, in hun thuisland praktisch niets hadden uitgevoerd voordat ze gingen reizen. Ze hadden geen baan gehad, geen kinderen gekregen, geen universitaire studie gevolgd. Tijdens hun reizen was het leven dat zij thuis hadden geleid volstrekt onbelangrijk geworden. Dat zou het geval kunnen zijn geweest met Simon en Yvette. Maar anderzijds, wat had Nick eigenlijk gedaan dat van enige betekenis was geweest?

Nick, die zichzelf altijd te voorzichtig van aard had gevonden, benijdde Simon om zijn niet-aflatende hang naar avontuur en de schijnbare moeiteloosheid waarmee hij cultuurverschillen wist te overbruggen met niet veel meer dan een welgemeend schouderklopje en het aanbieden van een sigaret. En Yvette was heel anders dan de vrouwen die hij in Amerika had gekend, die zichzelf als 'onafhankelijk' beschouwden maar dat absoluut niet waren. Ze was een buitenbeentje, erop gericht haar eigen weg uit te stippelen, met geen ander doel voor ogen dan de reis op zich. Altijd bezig, nooit zwichtend voor druk of schuldgevoel, leek ze alleen te worden teleurgesteld als ze een gelegenheid had gemist om iets nieuws uit te proberen, een onbekende plaats te bezoeken, iets van de dynamiek van het leven te ervaren. Op een dag in Lhasa ging Simon, om onverklaarbare redenen, er met een Israëliisch meisje vandoor naar Zuidoost-Azië. Ondanks al Yvettes door het boeddhisme geïnspireerde verklaringen over niet gehecht raken aan wat dan ook in het leven, zat ze dagenlang te piekeren. Tot ze enkele weken later, tijdens hun eerste nacht in Kashgar, Nicks kamer binnenglipte.

Nick en Yvette bleven samen reizen en deelden drie maanden lang het bed voordat ze in het Chinar Bagh Hotel in Kashgar een telegram van Simon kregen. Het kwam uit Rangoon en er stond in dat ze elkaar in Peshawar moesten ontmoeten.

De stalen deur zwaaide open, waardoor Nick met een schok in het heden werd teruggebracht. Hij krabbelde overeind toen Akhtar en Shiraz de cel in stapten. 'Ik wil mijn ambassade bellen,' zei Nick vastberaden.

'Dat is niet mogelijk,' antwoordde Akhtar. 'Ga zitten.'

Nicks ogen gingen van Akhtar naar Shiraz. 'Er moeten toch bepaalde regels bestaan in dit land?' wierp hij tegen. 'U kunt me hier niet zomaar opsluiten.'

‘Ga zitten!’ blafte Akhtar, zijn woorden uitstotend met een vleug slechte adem.

Nick zakte langzaam terug op zijn stoel. Hij richtte zijn ogen op de tafel en wachtte tot Akhtars woede was weggeëbd. Toen, uit pure wanhoop en vrees, deed hij het enige wat hij op dat moment kon bedenken: hij blufte.

‘Het spijt me,’ zei Nick met trillende stem. ‘Geloof u me alstublieft. Ik probeer te helpen. Ik begrijp alleen niet wat u nog meer van me wilt.’ Nick keek op naar Akhtar. Die keek terug, met zwarte, ongeduldige ogen.

‘Wat u dit alstublieft niet verkeerd op,’ vervolgde Nick voorzichtig, ‘maar... Nou, ik heb het idee dat ik u iets moet vertellen. Iets wat u graag zou willen weten. Ik ken een heleboel mensen – belangrijke mensen in Amerika. Als ik vandaag Peshawar niet verlaat en mijn vlucht mis, gaat er iemand een hoop heibel maken. Als dat gebeurt, nou, dan zou het kunnen dat het er voor u niet zo goed uitziet... voor uw beider carrière.’

Akhtar gaf hem een klap. Zijn enorme hand schoot over de tafel en kwam hard tegen Nicks slaap. Nick zag dwarrelende lichtjes voorbijflitsen en toen hij weer normaal kon zien lag hij op de grond, met de stoel op zijn benen. Akhtars gezicht zweefde boven hem, gezwollen van woede, zijn open mond vol speeksel.

‘Denkt u soms dat we u een speciale behandeling geven omdat u Amerikaan bent!’ schreeuwde hij.

‘Loop naar de hel,’ hoorde Nick zichzelf zeggen, maar zijn eigen woorden waren door het suizen in zijn oren nauwelijks hoorbaar. Het drong niet tot hem door hóé hij de woorden uitsprak, alleen maar dát ze werden uitgesproken. Het was alsof iemand anders tijdelijk bezit van hem had genomen, in een impuls had gehandeld en toen was verdwenen, om hem de gevolgen in zijn eentje te laten verduren.

Er was verward geroezemoes. Nick voelde dat hij werd weggesleept en vervolgens omlaaggeduwd, terwijl zijn achterhoofd als door een bank Schroef werd omkneld. Duisternis omhulde hem. Zijn ogen brandden toen hij tegen de vloer smakte, zijn nekspieren spanden zich in een poging zijn hoofd weg te trekken van de stinkende leegte van de wc. Maar de kracht en het gewicht die het naar beneden drukten waren te sterk.

Hij voelde dat zijn neustussenschot met een dof geluid knakte. Bloed stroomde achter in zijn keel. Drabbig bezinksel sijpelde zijn mond bin-

nen. Zijn armen werden zwaar. Hij voelde zich wegzakken in duisternis, verdrinkend in pis en stront en zijn eigen bloed.

Nick was vrijwel bewusteloos toen Akhtar zijn hoofd op het cement liet vallen. Druipend van smerig water braakte hij tot er niets anders naar boven kwam dan bloed en speeksel.

De rechercheurs keken toe terwijl Nick op de vloer naar adem lag te snakken. Akhtar trapte hem hard tegen zijn ribben. Hij schreeuwde het uit van de pijn. Hij probeerde weg te kruipen, maar Akhtar greep hem beet en hees hem op zijn knieën.

Akhtar haalde een zakdoek uit zijn zak en bond die om zijn knokkels. Toen hij daarmee klaar was, greep hij Nick bij de kin en hield zijn hoofd omhoog terwijl hij zijn vuist balde.

Nick deed zijn ogen dicht en zette zich schrap voor de klap. Hij zou ter plaatse worden vermoord, dacht hij, en niemand zou het ooit te weten komen. De gedachte dat hij in die cel anoniem en alleen zou sterven was net zo angstaanjagend als het vooruitzicht van de dood zelf.

Net op dat moment legde Shiraz zijn hand op Akhtars schouder. ‘Inspecteur... alstublieft,’ zei hij. Akhtar keek Shiraz even aan en spuugde toen op de vloer voor Nicks knieën. ‘Laat mij met hem praten.’ Shiraz’ stem klonk bijna smekend.

Akhtars ogen schoten heen en weer van Shiraz naar Nick, terwijl hij Nick stevig vasthield. Uiteindelijk pakte hij Nick bij zijn haar en verdraaide zijn hoofd. ‘De laatste keer,’ hoonde hij. Hij gaf Nick een zet en drukte hem weer tegen de vloer. Toen wendde hij zich tot Shiraz. ‘Als je hem als een baby wilt koesteren, doe je dat maar alleen.’

Voor Hope, Sophia en Alexandra

Oorspronkelijke titel: *Fidali's Way*

Oorspronkelijke uitgever: Scribner, a division of Simon & Schuster, Inc.

© 2009 by George Mastras

© 2009 voor de Nederlandse vertaling: Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaald uit het Engels door: Lilian Caris

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: Jonathan Blair/Corbis

Fotobewerking omslag: Rex Bonomelli

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 2568 3

NUR 302

www.defonteinboeken.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.